

hun voorgedij willen houden, die hij niet missen kan en die hij haat met innigen oosterschen haat, te zien tobben en wurmen met dat eiland dat hem zijn rust al zoo lang vergald heeft, dat moet hem een verfijnd genot wezen. Voor den schijn werden eenige pogingen gedaan om troepen en schepen naar Kreta te zenden, maar op het eerste verzoek der mogendheden werden die pogingen gestaakt. Slechts wordt nu de Macedonische grens versterkt en met troepen bezet, omdat van dien kant direkt gevaar zou kunnen dreigen. De Sultan zal nu afwachten of het concert kan wat hem te zwaar viel; hij wil de voorgedien zelf wel eens aan het werk zien.

Is zijn gemoedsstemming werkelijk zoo? Wie kan zich in de stemming en de denkwijze van dien Oosterling verplaatsen? Hij is *the unspeakable man*, een wezen, onbegrijpelijk als mensch en als heerscher, een idioot of een booswicht, een slachtoffer of een tiran — maar in elk geval iets dat weg moet uit dit werelddeel, zelfs al kostte het dan ook de stroomen bloeds van een Europeeschen oorlog.

De laatste berichten melden dat er wapenstilstand zal zijn op Kreta, acht dagen lang en dat Europa in dien tusschentijd een oplossing zal bedenken. Moge het iets niet al te vernuftigs zijn. Autonomie van Kreta, zonder volkomen onafhankelijkheid, maar toch zoo dat het eiland zich langzamerhand aan de Turksche toestanden kan ontworstelen, tot het volgens de profetie van jaren geleden, werkelijk Griekenland »als een rijpe appel” in den schoot valt, ware nu misschien het beste. Griekenland en Turkije beiden, zouden daarmee genoegen kunnen nemen en wij hadden dan tenminste in den eersten tijd niet de ontzettende rampen van den oorlog te duchten.

Maar als er oorlog moet komen, dan de Turk er uit!

Onder de vele dingen die ik in deze maand moet overslaan, mag niet het verhoor van den Zuid-Afrikaanschen Napoleon zijn.

Hoeveel moeite is er gedaan om die enquête-commissie uit het Engelsche parlement te verdonkeremanen. Zij was niet meer noodig, zeide men, want de zaak van Jameson's inval en al wat daaraan vast zat, was immers zoo helder als glas. Als het niet juist de brutaalste jingo's geweest waren die zoo spraken, dan zou men zeggen dat ze na het vertoon van Cecil Rhodes niet moesten weten waar zich te bergen van schaamte. Chamberlain zag dat het wegmoffelen der commissie niet aanging en hield dus een even listige als welsprekende rede voor haar benoeming. Hij was overtuigd dat de *Chartered Company* het er eervol zou afbrengen.

Doch die ministeriële overtuiging, hoezeer dan ook geschikt, en bedoeld, om pressie te oefenen op de werkzaamheid en het oordeel der commissie, is niet bestand gebleken tegen den geweldigen geest van sir William Harcourt. Geen rechter van instructie had den oud-kanselier der schatkist dat scherp verhoor van Rhodes kunnen verbeteren. De vragen volgden elkaar op in onberispelijke orde. Kwam er geen antwoord, dan werd er schijnbaar tot iets anders overgegaan, waarna weer ongemerkt werd teruggekeerd tot het punt,